# SODBA SODIŠČA

## z dne 22. julija 2013

## v zadevi E-15/12

## Jan Anfinn Wahl proti Republiki Islandiji

*(Člen 3 Sporazuma EGP – Člen 7 Sporazuma EGP – Oblika in način izvajanja direktiv – Direktiva 2004/38/ES – Prosto gibanje državljanov držav EGP – Omejitve pravice vstopa v državo – Procesna jamstva)*

(2013/C 309/06)

V zadevi E-15/12 Jan Anfinn Wahl proti Republiki Islandiji, v kateri je sodišče Hæstiréttur Íslands (Vrhovno sodišče Islandije) v skladu s členom 34 Sporazuma med državami Efte o ustanovitvi Nadzornega organa in Sodišča vložilo ZAHTEVO za svetovalno mnenje v zvezi z razlago člena 27 Direktive 2004/38/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, je Sodišče v sestavi Carl Baudenbacher, predsednik (sodnik poročevalec), ter Per Christiansen in Páll Hreinsson, sodnika, 22. julija 2013 razglasilo sodbo, katere izrek se glasi:

1. Na podlagi člena 7 Sporazuma EGP lahko države EGP/Efte same izberejo obliko in način izvajanja pri vključitvi določb akta, kot je Direktiva 2004/38/ES, v svoj pravni red. Glede na pravni okvir vključitev direktive ne zahteva nujno sprejetja zakonodajnih ukrepov, če se vključi tako, da so njene določbe neizpodbitno zavezujoče, določne, natančne in jasne, da se zadosti zahtevam pravne varnosti.

2. Zadostuje, da države EGP v skladu s členom 27 sprejmejo sklep, da se posamezniku, ki je državljan druge države EGP, vstop na njihova ozemlja ne dovoli zaradi javnega reda in/ali javne varnosti le na podlagi ocene nevarnosti, v kateri je bila ocenjena vloga posameznika pri pristopu novega interesenta k organizaciji, katere član je navedeni posameznik, in v kateri je ugotovljeno, da je organizacija povezana z organiziranim kriminalom in da se je tam, kjer se je tej organizaciji uspelo uveljaviti, organiziran kriminal povečal. Poleg tega se zahteva, da ocena temelji izključno na osebnem ravnanju zadevnega posameznika. Poleg tega mora to osebno ravnanje pomeniti resnično, sedanjo in dovolj resno grožnjo za enega od temeljnih interesov družbe, omejitev pravice vstopa pa mora biti sorazmerna. O tem, ali so te zahteve izpolnjene z vidika relevantnih dejstev in prava, odloči nacionalno sodišče.

3. Od držav EGP ni mogoče zahtevati, da organizacijo in članstvo v njej razglasijo za protizakonito, preden članu te organizacije, ki je državljan druge države EGP, zavrnejo vstop na svoje ozemlje v skladu s členom 27 Direktive, če takšna razglasitev ni primerna glede na okoliščine. Vendar morajo države EGP jasno opredeliti svoje stališče glede dejavnosti te organizacije, glede dejavnosti, ki naj bi ogrožale javni red in/ali javno varnost, pa morajo sprejeti upravne ukrepe za njihovo preprečevanje.

4. Za sklicevanje na javno politiko in/ali ogrožanje javne varnosti v skladu s členom 27(1) Direktive ne zadostuje, da država EGP kot kaznivo opredeli sodelovanje z drugo osebo pri zagrešitvi dejanj v okviru dejavnosti kriminalne združbe.

5. Nacionalni upravni organi morajo zagotoviti zadosten dokaz, da je v skladu s členom 27(2) Direktive mogoče sklepati, da se namerava zadevni posameznik ukvarjati z dejavnostmi, ki pomenijo resnično, sedanjo in dovolj resno grožnjo, ki prizadene enega od osnovnih interesov družbe. Naloga nacionalnega sodišča je, da v skladu z načeli enakovrednosti in učinkovitosti ugotovi, ali gre za takšne okoliščine.